

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 20. november 2009.

Røde kommuner – og hvad så?

Det samlede resultat af kommunalvalget var en klar fremgang for partierne til venstre for de radikale. Flere byer har nu et ”rødt flertal” – herunder de fire største byer. På den venstre side skete der yderligere en styrkelse af SF på Socialdemokratiets bekostning. Trods SF’s brandudsalg af socialistiske standpunkter er dette alligevel udtryk for en venstredrejning.

Bevægelsen fra Enhedslisten mod SF – som unægteligt også er synlig som et generelt fænomen – er i absolutte tal, og endda også relativt, mindre: EL mistede 0,4 % af sine stemmer på landsplan (fra 2,7% til 2,3%).

Her må man huske, at det sidste kommunalvalg, i 2005, lå på et historisk højdepunkt for EL, med 3,6 % til folketingsvalget samme år. Ved folketingsvalget i 2007 raslede tilslutningen ned på 2,2 %, og siden har vi i meningsmålinger ligget omtrent på dette niveau.

I en række byer (Frederiksberg, Vordingborg, Albertslund, Hvidovre, Odense, Rudersdal m.fl.) har vi imidlertid mistet mandater, som i forvejen ”sad yderligt”. I Gladsaxe gik vi - uden stemmeslugeren Søren Søndergård - fra 3 til 1 mandat. Andre steder holdt vi skansen – og i de to vigtigste byer, Århus og København, gik vi endda en smule frem.

Hvilke opgaver, problemer og muligheder tegner der sig i fremtiden ud fra disse resultater?

For det første skal lægges et massivt pres på ”de røde kommuner” for at gøre åbent oprør mod de nedskæringsrammer, som den borgerlige regering har lagt – og ikke mindst: vil lægge – ned over dem. Et sådant oprør kan bane vejen for et regeringsskifte, præsentere et alternativ. Omvendt kan det fuldstændig underminere troen på værdien af et regeringsskifte, hvis ”oppositionens” kommuner lydigt fører kniven, når regeringen beordrer nye nedskæringer i det offentlige for at hente pengene til bankpakkerne hjem.

For det andet skal Enhedslisten i bevægelser og i kommunalbestyrelserne være dem, der står i spidsen for dette pres. Derfor skal vi konsekvent afvise at tage medansvar (dvs. stemme for) ”nødvendige nedskæringer”, hvis og når de på nogen måder går ud over almindelige mennesker. Hvis også EL begynder at være håndlangere for den borgerlige regerings politik ude i kommunerne – ”for at det skal gøre mindst muligt ondt” – ødelægger vi enhver mulighed for at mobilisere til det nødvendige opgør med denne politik.

Nogle vil måske – i direkte modsætning til denne linje - fortolke Enhedslistens gode stemmeresultat i København som et skulderklap til den ”ansvarlige linje” på kommunalt plan, som der har været flertal i EL-Kbh. for at føre. En linje, der kulminerede med tilslutningen til et bredt budgetforlig for 2010 – som man efterhånden vist vanskeligt kan påstå ikke lagde op til forringelser for i hvert fald nogle grupper af almindelige mennesker (f.eks. børn og ansatte på en række københavnske institutioner).

Men det er faktisk betydeligt mere oplagt at fortolke stemmefremgangen fra 9,5 til 10,9 % som udtryk for opbakning til et brud med denne linje: Som belønning for den åbenlyse kovending i sidste øjeblik, da EL – i en feberredning - pludselig satte hælene i og blokerede for udmøntningen af en nedskæring, som vi ellers selv havde stemt for... Nu skal man jo ikke stole blindt på meningsmålinger; men i ugerne inden havde vi da været sat til både en tilbagegang til 7 % og (i en enkelt måling) endda til en halvering!

Det er altså ikke utroværdigt at fortolke fremgangen i København på den måde, som også Line Barfod gjorde det i tv på valgaftenen: Som en opbakning til dét, at stå fast på at forsvare almindelige menneskers vilkår, at stemme i overensstemmelse med dette og dermed afvise politiske studehandler og ”mindste onde-politik”.

En anden oplagt årsag til den københavnske succes er utvivlsomt Enhedslistens engagement i kirkeasyl-bevægelsen i København. Det er helt sikkert, at bevægelsen og Enhedslistens massive indsats i denne som sidegevinst har sat fornyet fokus på regeringens (og dele af oppositionens) fremmedfjendske flygtningepolitik – og på Enhedslisten som dem, der repræsenterer modstanden mod denne.

Dette kan give anledning til at føje et tredje punkt til fremtidens opgaveliste: I den seneste tid har Enhedslisten i højere grad involveret sig organiseret som parti i bevægelsesarbejde – både aktuelle, politiske bevægelser, som Kirkeasyl, og permanente basisorganiseringer, som fagbevægelsen, de uddannelsessøgendes organisationer osv. Det arbejde skal fortsætte og styrkes.

Det, der først og fremmest flytter folk politisk i vores retning, er i bred almindelighed ikke, at de opdager, at det er EL, der har den sjoveste valgvideo på YouTube. Det, der virkelig rykker, er, når folk kommer op af stolen, ud af døren, ned på gaden, og selv er med til at blande sig i, hvordan verden skal se ud.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk